

Ukiho se náhle zmocnila panika. Úplně první setkání s jiným králíkem a hned prozradil svou sílu. Opravdu by si měl dávat lepší pozor. Byl sám na sebe tak naštvaný, že na její otázku odpověděl drze taky otázkou: „Jenom když mi řekneš, proč se tě ten králík pokoušel zabít. A co vůbec děláš sama v noci v lese.“

Lekl se hned, jak mu ta slova vylétla z úst, ale k jeho překvapení se dívka pousmála. „Jmenuju se Jori,“ řekla. „Vnučka Toxy, vládce klanu Septys.“

Odmlčela se a čekala od Ukiho nějakou reakci. Když nedal najevo ani nejmenší náznak úžasu, zamračila se a mluvila dál. „Jak zjevně *nevíš*, Septys je jeden ze Stínových klanů Vykotlanin. Mezi všemi klany jsou tři proslulé svými schopnostmi potichu zabíjet. V celých Pěti říších je používají jako asasíny. Každý zabíjí jinak. Klan Septys je proslulý používáním jedů.“

„Ty zabíjíš lidi?“ zeptal se Uki.

„Já ne,“ odpověděla Jori. „A to je ten problém.“ Odvrátila hlavu k temnému lesu a Ukimu se zdálo, že zase pláče, i když tentokrát potichu.

„Měla jsem se věnovat rodinnému byznysu,“ vyprávěla dál. „Cvičili mě od chvíle, co jsem začala hopsat. Ale já jsem nikdy nechtěla nikoho zabít. Víš, všechny ty vědomosti a schopnosti klanu – těmi by se dalo lidem pomáhat, ne jim jenom ubližovat. Přišla jsem na to už před lety, i když jsem se to neodvážila nikomu říct.“

A pak přišla doba, kdy jsem měla složit zkoušky a stát se opravdovým asasínem. Ty první části byly snadné: klanový styl boje, poznávání smrtících rostlin, míchání lektvarů. Jenže potom přišel poslední úkol. Chtěli, abych skutečně někoho zabila.

A to jsem nedokázala.“ Podívala se zase na Ukiho a v očích se jí leskly slzy. „Prostě jsem nemohla. Tak jsem radši utekla.“

„Ale to přece není špatně,“ namítl Uki. „Myslím nechtít zabíjet. Podle mě jsi to udělala správně.“

„Moje rodina si to zjevně nemyslí.“ Jori šklubla uchem směrem ke zhroucenému tělu útočníka. „Klanu Septys nikdo utéct nesmí. Uráží to jejich čest. Radši by mě viděli mrtvou, než abych běhala po světě a prozrazovala jejich drahocenná tajemství.“

Uki viděl, že si Jori otřela oči cípem pláště. Nechápal, jak je možné, že by někomu chtěla ublížit vlastní rodina. Opravdu to takhle v tom velkém světě chodí?

„A co tvoji rodiče?“ zeptal se. „Nemají tě rádi? Nebude se jim stýskat?“

Jori se zasmála – tvrdě a trpce – a zavrtěla hlavou. „Ty moje rodiče neznáš. Mají ještě tři děti, starší a důležitější než já. Jediné, na čem jim záleží, je čest toho jejich pitomého klanu. Všem do jednoho. Jsou chladní jako mrtvá ryba.“

Plivla do ohně a přitáhla si plášť těsněji. Když se na Ukiho podívala příště, byla už zase taková jako předtím: odtažitá, elegantní a nadřazená. „Teď je řada na tobě,“ vyzvala ho. „Pověz mi, jak ty ses ocitnul sám v lese a proč házíš balvany jako oblázky.“

Uki chvíli uvažoval o tom, že by si něco vymyslel – nikdo přece nemohl uvěřit tomu, co se opravdu stalo, – ale nedokázal tak rychle přijít na nic přesvědčivého. Že šel kolem medvěda a hodil ten kámen místo něj? Že to byl kouzelný kámen, který prostě vyskočil ze země sám? Že spadl z nebe jako zvlášť těžká kroupa?

Nakonec Jori prostě řekl pravdu. Začal útekem z vesnice a skončil tím, jak ji toho večera zachránil.